

ВІД АВТОРА

Почавши активно писати вірші доволі пізно, в 50-річному віці я вже не зміг пристосувати до цього своє identity — мені не вдалося змінити самоусвідомлення і почати думати про себе як про поета. Навіть попри те, що за останні роки було написано близько півтори тисячі віршів. Навіть попри те, що було видано п'ять чи шість поетичних збірок. І навіть попри те, що вірші ці користуються якою-такою популярністю (особливо в суспільних мережах), мені важко визнати їх поезією. Слово «поезія», нехай і з маленької літери писане, видається мені надто пафосним, надто щедрим до моїх спроб, що їх я схильний називати просто «віршами», а саме писання визначати як «віршування». Власне кажучи, мережева популярність цих віршів лише підтверджує моє переконання. Як і те, що кілька десятків їх було використано різними виконавцями як пісенні тексти. Як і те, що й сам я часто використовую їх у своїх музичних проектах, і ніде правди діти — значну частину цих текстів я починав писати як основу для реп-виконання. Тому ніколи не вважав і не вважаю їх справжньою поезією.

У певному сенсі, вони дійсно не зовсім справжні, а, так би мовити, «ліниві» — як от «ліниві вареники», скажімо. Що, звісно, не применшує їх, сказати б, словничої вартості. А ще — з огляду на значний відсоток любовної лірики — вірші ці незрідка словнені всіляких романтичних почуттів, зокрема — а може, й передовсім — ніжності. «Ніжність і лін» — так називається один із опублікованих під цією обкладинкою віршів, що його я схильний вважати програмним (принаймні, окрім лірики в ньому присутні й певні світоглядні мотиви). Тож і збірку цю мені вдалося горечним назвати «Ліниві і ніжні». З огляду на все сказане, бодай якась логіка в цьому присутня. До збірки «Ліниві і ніжні» увійшли вірші, які витримали недовгу перевірку часом і читацькою симпатією. Навряд чи це означає, що вони найкращі. Але вже налевно вони — ліниві. І безсумнівно — ніжні. Приємного читання.

СИНОПСИС

закрити цей світ немов недочитану книжку
де автор незграбно тримає сюжет і мотив
де гори героїв розпродуються зі знижкою
де горе героїв возведено в імператив
де кожна сторінка нагадує всі попередні
де все найцінніше приховане в коментарях
чи в висохлій квітці закладеній десь посередині
чи в дивних помітках чужих на пожовклих полях
закрити цей мотлох затраснути кинути в пічку
чи в річку глибоку — хай течія геть віднесе
залишити квітку присохлу і недовговічну
повірити в неї і... — переписати усе

WAIT-WAIT-WAIT

мовчання ягнят на гірській переправі
туман долиною і яром — туман
чекання — це гостра приправа до страви
а страва — серпневий дурман

і фантомні болі і ризику фактор
і чаша терпіння порожня на чверть
по лінії доли проїхався трактор
пунктиром позначивши лінію смерті

на сході — содом і на заході — ступор
і місяць у штопорі й сонце в піке
на дні філіжанки залишився цукор
і все безнадійне таке

чекання — то приступи гострі надії
що зустріч нам вітер таки принесе
і в першій же сцені останньої дії
нам збудуться всі і усе

та в кожному чеканні — чекання засада
закон сподівання як самообман
по всій території божого саду
туман долиною і яром — туман

ZOOM

цей будинок стоїть над термальними водами
де на скелі завжди зелене трава
тут немає доріг і стежки не доходять
не здолавши крутий кам'яний перевал
пізніше сонце сідає і дивиться косо
на галявину де попри пізню пору
ще застелено стіл і не прибрано посуд
та нікого живого не видно довкруг
тільки чайки вгорі медитують на вітрі
звідти видно їм все — береги океан
а внизу наче марево гусне повітря
і повзе між каміння вечірній туман
видно чайкам і скелю й будинок на скелі
і неприбраний стіл і розсипану сіль
і присипаний сіллю чорний перелік
незнайомих
чужих
нерозгаданих
слів

BE LIKE BEE

ти стіна? я в тобі пробиваю вікно
ти вікно? я твої розбиваю шибби
ти кришталь а не скло? а мені все одно —
будь хоч димом хоч дивом хоч птахом хоч рибою
ти чужа? нічия? це не привід для сліз
ти належиш мені хоч би з ким ти не спала
тільки я знаю стежку крізь темний твій ліс
лиш для мене твій погляд як сонячний спалах
ти належиш мені як людині ім'я
ти мене нарекла і вrekла й записала
у скрижалях своїх

і наречений я
нареченим твоїм хоч би з ким ти не спала
в цім немає жалю ані кривди нема
я проріжу вікно й перепишу скрижалі
я не сам і ти також уже не сама
бо на мені твій мед і в мені твоє жало

DOG STYLE

я тебе не впізнав би вже навіть і зблизька
може й шепіт твій з шелестом листя сплутав би
лиш повітря би нюхав як битий псисько
що вернувся до дому давно забутого
тільки дихав би важко ковтав би слину
і дивився би сліпо тривожно віддано —
як не схожа на тебе остання твоя світлина!
ах ти ж відьма яка! ах яка ж королева відьом!

ти і далі бентежно пахнеш річкою
полином цинамоном і карамельками
дуже добре що все це не стало звичкою
що історія наша не знала рімейків..
попаливши мости ми з ліан насплітали мостиків
і навчилися вірними бути лишаючись вільними
ми кохались неспішно а згодом прощались без поспіху
бо любов як і пристрасть буває густа і повільна..

що там далі — ніхто ані сном ні духом
певно світ вже докотиться врешті до скону
ти почіхала б може мене за вухом
я лизнув би пахучу твою долоню